

הקידמת של המכונות, וברח. פקד רויף ורס"ר בן-חיים יצאו מן המועדון במהירות ותפסו את אחד הבחורים שעבר במקום, כדורה חדר. הם לקחו אותו לתחנת המישר טרה כחשוד ושם, בנוכחות שני סמללי המישטרה מישל אלבו ומשה דדון, הכו בו ללא-רחם כשהם נעזרים בשני קרשים, עד שיודה בניפוץ השמשה. צעקותיו של כדורה חדר העירו משנתן את הגברת לאה דויטש והגברת עליזה דדון, שתיהן נשות קצינים בכירים במישטרת צפת המתגוררות מעל לתחנת המישטרה. כשנוכחו פקד שלמה רויף ורס"ר יעיש בן-חיים שכדורה חדר אינו מודה באשמה, ושצעקותיו עוררו תשומת-לב מיוחדת, הניחו לו לנפשו. חדר לא היסט. בריבמקום הגיש תלונה על הכאת עצור נגד פקד רויף ורס"ר בן-חיים, וכעדים הצביע על השוטרים שהיו במקום, הסמלים מישל אלבו ומשה דדון.

תלונה כזו חייבת להיבדק. למפקד הי מרחב, ניצב-מישנה דויד פרנקו לא היתה ברירה. הוא היה חייב למנות קצין בודק לתלונתו של חדר. הוא מינה לכך את ניצב התלונות, פקד ליבני, הנמנה עם פקודיו. בצורה כזו יכול הקצין הבודק להמליץ על סגירת התיק, כשמפקד המרחב יכול לאשר זאת. תיק התלונה נסגר.

לסיפור היה המשך. אחרי שכדורה חדר עמד במהלומות שהיכו בו ולא הודה בניפוץ השמשה חיפשו את האשם. הם מצאו אותו כעבור עשרים-וארבע שעות. מרק בן-לולו נעצר והובא לתחנת המישטרה של צפת. בתלונתה של הגברת לאה דויטש נאמר שצעקותיו של מרק בן-לולו היו צעקות שאדם נורמלי אינו מסוגל לשמוע. הוא הוכה באלה בכל גופו, ולדבריו אחר-כך, בבית-המישפט, שברו אותה על גופו.

כשנוכחו הקצין והרס"ר כי העצור צועק מדי ומעורר תשומת לב של אנשים רבים מדי, לקחו אותו כשהוא כבול בידי וברגליו לניידת, ומסרו שהם מעבירים אותו מתחנת המישטרה של צפת לתחנת המישטרה של ראש-פינה. סיבת ההעברה לא נמסרה. רק אחר-כך התברר מדוע. מרק הורד בדרך לראש-פינה, ליד המיזבלה, והוכה שם שוב, בקרשים ובאגרופים, ללא רחם. בבוקר המחרת הודיע פקד שלמה רויף לסמל מאיר בן-שימעון כי יש להביא את מרק בן-לולו לבית-המישפט בנצרת. להארכת מעצרו. כשראה השופט את העצור הורה לסמל בן שימעון להעבירו מיד למפקד המקיפה בבית-החולים. בן-שימעון מיהר להודיע על כך למפקדו, שלמה רויף, וזה הורה שלא להעביר את בן-לולו לבית-החולים. שם הוכה שוב. בחפצים קשים, בראשו ובגופו, עד שהוחש לבית-החולים כשהוא חסרי-הכרה.

ניסיון

להדיח עד

רס"ר מאיר בן-שימעון התנגד לדרך הטיפול במרק בן-לולו. וטרח להודיע על כך למפקדו. היתה זו התנגדות שנייה של הרס"ר לפקד שלמה רויף. קדמה לה פרשייה אחרת, שבעיקבותיה הושטקו ניסיון לרצח והתנקשות וזניית תוך שימוש ברוב.

בצפת, ליד תערוכת הציירים הכללית, שוכן מועדון היללה השנות הקטנות. אצל שלומי גנון, בעליו, מתאספת חבורת הקציינים הבכירים של מישטרת צפת כמה פעמים בשבוע כדי ליהנות ממשקאותיה החריפים. לשלומי גנון גם מיסעדה בימי פינוי ברחוב ירושלים בצפת. מיסעדה זו שוכנת מעל למיסעדה אחרת, והגנון, שבעליה הוא מאיר ביטון, כעיקבות סיכסוך שכנים בין שני בעלי המיסעדות הגיש מאיר ביטון תלונה נגד שלומי גנון. כששמע גנון ש ביטון הגיש תלונה נגדו במישטרה, ניגש אל אביו של זה ואיים עליו כי אם בנו לא יבטל את התלונה נגדו, יהרוג אותו. האב מיהר להודיע את המישטרה. תוך דקות ספורות הגיע למקום פקד שלמה רויף, המפקד, ותחת לפתוח בחקירת הי מיקרה הרגיע את האב באומרו: "שלומי הוא בסדר-הכל בחור עצבני..."

אך צעביו של שלומי היו כנראה חזקים מאד. כיוון ששעתיים אחרי אימו על האב ראה את אחיו של מאיר ביטון פוסע בצד המידרכה ברחוב ירושלים. לעיני עדים שהגישו לאחר-מכן תלונות על כך, דרס שלומי גנון את אחיו של מאיר ביטון במכונתו ככוננת-החילה. האח נלקח לבית-החולים.

עדות זו נמסרה על-ידי שוטר מי מישטרת צפת, החושש מפירסום שמו. ב-12.10.77. בעדותו הוסיף השוטר וסיפר כי היה נוכח כאשר רס"ר בן-שימעון ניסה למחות לפני מפקדו, פקד שלמה רויף, על דרך טיפולו בפרשה כזו. רויף לא חשב

ניצב-מישנה פרנקו מהלומות, ניאוף, סחיטה

גם שניסה להשפיע על עד. כחודשיים לאחר-מכן קיבלה ועדת הביקורת של שדה-אליעזר הודעה, כי תיק התלונה נגד בן-מובחר נסגר.

כמו בכל המיקרים הקודמים, היתה דרך הטיפול בתיק כזו: התלונה נגד טיפולו של פקד רויף בתלונות ובחשדות שיוחסו למשה בן-מובחר הועברה למפקדו של רויף, ניצב-מישנה דויד פרנקו. מפקד הי מרחב החזיר את התלונה אל פקודו רויף בכוח הסמכויות שבידו. פקד שלמה רויף סגר את התיק.

רס"ר בן-שימעון היה הראשון שפתח סדק במיצרם של הקצינים הבכירים. עם השמועה על העברתו לרמת-הגולן ומיכתב בקשת האריון ששלח למפקד אורו כמה אנשים נוספים אומץ להתייצב מול החבורה השלטת, ולהעיד על הקורות אותם בוועדת החקירה.

השוטרת רחל לוי מתחנת המישטרה של קריית-שמונה עמדה לפני ועדת החקירה וסיפרה כיצד ניסה מפקד המרחב, ניצב-מישנה דויד פרנקו, לשכנע אותה בשיחת-סלפון שתבוא איתו לדירת הפגישות בנהריה. פרנקו טעה בהערכתו אותה. היא היתה זקוקה להמלצתו באותה עת, כדי לצאת לקורס סמלות. זמן-מה קודם לכן צילצל לביתה, וניסה לשדל אותה לבוא איתו לבית הפגישות אך היא סירבה. שיחת הטלפון הסתיימה בטריקת שפופרת. לרחל חבר, ג'יהד תורק, שהוא שוטר במישטרת צפת תחת פיקודו של שלמה רויף. כשנודע לו על מעשי מפקדו חיכה לשעת-כושר.

עד מהרה מצא שעה כזו. סגן מפקד האיוור, תת-ניצב ניסים חדר, קרא לו לחקירה בעיקבות תלונתה של לאה דויטש, אשת קצין בכיר במישטרת צפת ובעיקבות עדותה של השוטרת רחל שושנה על מעשיו של מפקד המרחב וקצינים אחרים בבית הפגישות. תת-ניצב חדר ביקש לאמת את סיפור המעשה עם חברתו של ג'יהד תורק, רחל לוי. ככדרך אגב סיפר תורק לחדר על הילולה מטורפת שערכו כמה קצינים בכירים בעין-הזיתים, בחורשה של הקרן הקיימת.

בתאריך 8.7.77 הגיעו לפעילותם ניצב-מישנה דויד פרנקו, עוזרו פקד לוי, מפקד מישטרת נהריה פקד אליהו בן-יעקב, מפקד מישטרת צפת פקד שלמה רויף ועושה-דברו רס"ר יעיש בן-חיים, שהיה מועמד לקורס קצינים. כל אחד מהם הגיע למקום במכונת אסקורט מישטרתית כשהוא מלווה בידידות עליונות. זמן-מה קודם-לכן נשלח סמל ג'יהד תורק במכונתו של פקד שלמה רויף (מ. 1311). כדי להביא משם חזיר שלם גדול מן החזיריה של קצמן בשפרעם.

בכרטיס העבודה מיספר 120026 של רכב מישטרה מיספר 1311 רשומה נסיעתו של ג'יהד תורק לשפרעם בתאריך 8.7.77, כנסיעה לצורך חקירה.

אחרי שהעיד לפני תת-ניצב ניסים חדר על כל שהתרחש בעין-הזיתים, סיפר תורק גם על ניסיונותיו של ניצב-מישנה פרנקו לשדל את חברתו, השוטרת רחל לוי, לבוא איתו לבית הפגישות בנהריה. בתנאי ברור שאם היא לא תסכים לכך — לא תצא לקורס.

להזמין את

בן-שימעון

רס"ר מאיר בן-שימעון שוכב עתה בביתו, כשרגלו נתונה בגבס. בערך פעם ביום מגיע אליו קצין בכיר, לבקש או לדרוש ממנו שיבטל את בקשתו לראיון אישי עם המפקד, רב-ניצב חיים תבורי. מאיר בן-שימעון עדיין לא ויתר. הוא העד החשוב ביותר בפרשיות השחיתות של קציני-מישטרה בכירים במרחב הגליל. הוא האיש שנשלח להביא מתנות לקצינים מיישובים וכפרים ערבים. רק בן-שימעון יודע כמה פעמים חילץ את פקד שלמה רויף וחבריו כשהם שיכורים כלות ממועדון השוטות הקטנות, ואיך יצאו פקד שלמה רויף ופקד יצחק דויטש, שהוא גם קצין תביעות ראשי, לחפש להם נשים במרחב. אם לא יקרא בן-שימעון לראיון תוך זמן קצר, יצליחו לשבור אותו. אחרי שיישבר ויוותר על הראיון עם המפקד ייסגרו תיקים רבים בזה אחר זה, כיוון שמפקד המרחב, ניצב-מישנה דויד פרנקו, ימליץ על סגירתם בלא שיהיה מי שיתנגד לו. שהרי במישטרת ישראל אין מתחשבים בדיעותיו של היועץ המשפטי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק. חוקרים מן המישטרה ממשיכים לחקור מיקרים חריגים של קציני מישטרה, כשלקצינים זכות מיוחדת ובילעדית — לסגור את תיק החקירה שנפתח נגדם.

רינו צרור

לשכנע את המתלונן, איים בנוכחות אשתו של זמיר כי "כל הבית שלכם יסבול בגלל זה..."

למחרת ב-26.5.77, ניסה פקד שלמה רויף ליוזם פגישתו בין גבריאל זמיר לבין משה בן-מובחר, בנוכחותו. יחסי השניים, בן-מובחר ושלמה רויף, היו ידועים לגבריאל זמיר. עשרות ארגוני שופים שהועברו מביתו של ראש הוועד כמושב לפקד שלמה רויף וחבריו הקצינים היו נושא לעדות שניתנה על-ידו בתאריך 13.10.77, ולכן לא רצה להגיע לפגישת היוזמה. מפקד מישטרת צפת לחץ על כך, "לפתוח תסדירו את היחסים האישיים שלכם", אמר ל-גבריאל, זמיר הסכים, בתנאי שלא ידובר על ביטול התיק בסולחה שיעשו השניים.

רחל לא

נכנעה למפקד

ב-13.6.77 נקרא צבי שמאי, אחד מעובדי גלילי את דהן, להעיד בקשר לתלונתו של גבריאל זמיר. מיכתבו מספר על שהתרחש במקום: "ביום שני, בתאריך 13.6.77 נתבקשתי על-ידי מר רויף להגיע לחקירה בקשר לתלונת מושב שדה-אליעזר. המתנתי לחקירה במשך שעה, כאשר נכנסתי למישרדו שאלתי אותו מדוע אני מחכה כל-כך הריבה זמן. הוא ענה לי כי אני גרמתי לזה. בגלל שהסכמתי ל-העיד."

ב-19.6.77 נשלח מיכתב אל קצין תלונות הציבור במטה-הרציבי בירושלים, על-ידי ועדת הביקורת של מושב שדה-אליעזר. כתבו חברי הוועדה: "בתלונה על חשד לאיסורים כספיים מעורב החבר משה בן-מובחר, שתיקו כראש ועד האגודה, אשר קשריו עם מישטרת ראש-פינה ידועים, תלונתנו הועברה למרחב הגליל לעיון, ו-הוחזרה לחקירה על-ידי מר רויף אשר ריכז את החקירה בידי. קשריו של מר רויף עם החבר בן-מובחר ידועים לכל, ולדעתנו אינו יכול לשמש כחוקר בלתי-תלוי, מה